

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2018-73

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2018 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Lukáš Opett, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 53 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 o povolení vydania [REDACTED] [REDACTED] do Ruskej federácie a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. O d k l a d á vykonateľnosť rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti podanej v tejto veci.

3. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 53 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo 7. februára 2018 o povolení vydania [REDAKOVANÉ] do Ruskej federácie (ďalej len „namietané rozhodnutie o povolení vydania“).

2. Sťažovateľ súčasne navrhuje ústavnému súdu vydanie dočasného opatrenia – odkladu vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a žiada o prednostné vybavenie sťažnosti podľa § 26 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „Dňa 09.12.2010 požiadal sťažovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Migračným úradom svojím postupom

potvrdil, že nejde o opakovanú žiadosť o udelenie azylu, keďže sa meritórne venuje tejto žiadosti o azyl a nezastavil azylové konanie z dôvodu už rozhodnutej veci podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (znenie účinné do 19. júla 2015).“ Sťažovateľ ďalej uvádza, že Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „migračný úrad“) mu rozhodnutím ČAS: MU-651-148/PO-Ž-2010 z 28. novembra 2013 azyl neudelil, predmetné rozhodnutie však bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5Saz/1/2014 zo 14. apríla 2014 zrušené a vec vrátená migračnému úradu na ďalšie konanie. Nasledujúcim rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-651-196/PO-Ž-2010 z 5. mája 2015 bolo opätovne rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany pre sťažovateľa a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Saz/8/2015 z 5. októbra 2015 bolo predmetné rozhodnutie migračného úradu potvrdené ako vecne správne. Sťažovateľ označené rozhodnutie krajského súdu napadol odvolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Sža/42/2015 z 9. februára 2016, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, a to tak, že rozhodnutie migračného úradu z 5. mája 2015 zrušil a vec vrátil migračnému úradu na ďalšie konanie. Ďalším rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-651-252/PO-Ž-2010 z 28. septembra 2016 bolo rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany pre sťažovateľa. Na základe podanej správnej žaloby bolo predmetné rozhodnutie migračného úradu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Saz/7/2016 zo 14. februára 2017 zrušené a vec mu vrátená na nové konanie. Podľa vyjadrenia sťažovateľa nebolo do dňa spisania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu azylové konanie vo veci žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu právoplatne ukončené.

4. V sťažnosti sťažovateľ dôvodí: «Čl. 3 Dohovoru, ako aj z čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva zákaz štátu vydať osobu, ak existujú vážne domnienky, že tejto osobe by v dožiadajúcom štáte hrozilo nebezpečenstvo mučenia alebo podrobenia krutému trestu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 111/08). Z vyššie uvedených čl. potom podľa nášho názoru vyplýva tiež povinnosť štátu zabezpečiť, aby osoba, ktorá vzniesla námietku proti svojmu vydaniu založenú na čl. 3 Dohovoru, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy, nebola do takéhoto štátu vydaná počas konania/í, v ktorých sa posudzuje adekvátnosť jej námietok, a ktorých výsledok by v súlade

s čl. 3 Dohovoru a čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy mohol predstavovať prekážku vydania. V opačnom prípade by tieto konania stratili požadovaný účinok - nevydanie osoby do štátu, kde by bol ohrozený jej život a zdravie. Sťažovateľ v azylovom konaní (MU-651-252/PO-Ž-2010) vzniesol námietku porušenia čl. 3 Dohovoru, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v prípade jeho návratu do Ruskej federácie. Táto námietka je v azylovom konaní relevantná, pretože je významná z hľadiska naplnenia pojmu „prenasledovanie“ (§ 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle), obavy z ktorého sú relevantné pre splnenie podmienok pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle.»

5. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej argumentuje takto: „Z čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva požiadavka, aby rozhodnutia, ktorými je zasahované do práv a slobôd individuálnych osôb zo strany štátnej moci, boli odôvodnené. Iba takým spôsobom možno vždy preskúmať úvahy príslušného orgánu a dozvedieť sa dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol. Podľa ustanovenia § 510 ods. 1 a 2 Trestného poriadku je Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky iným orgánom rozhodujúcim o právach a slobodách sťažovateľa. Je faktom, že pri rozhodovaní o povolení vydania cudzinca do zahraničia v rámci extradície disponuje pomerne širokou voľnou úvahou. Voľná úvaha však neznamená právo príslušného orgánu rozhodovať svojvoľne. Napriek tomu je zrejmé, že Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky by mala v danej situácii posudzovať celý prípad ako aj ďalšie okolnosti a vyhodnocovať, či nie sú dané podmienky na nevydanie osoby do zahraničia. Úvahy Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o tom, prečo nevyužila svoje právo alebo naopak prečo ho využila, resp. prečo rozhodla tak ako rozhodla, musia byť nevyhnutným obsahom odôvodnenia rozhodnutia Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky. Napriek tomu v predmetnom prípade náležité odôvodnenie rozhodnutia absentuje. Z odôvodnenia rozhodnutia Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, či sťažovateľ spĺňa alebo nespĺňa podmienky podľa ustanovenia § 510 ods. 2 Trestného poriadku a ani prečo Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodla tak, ako rozhodla. V odôvodnení predmetného rozhodnutia sa Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky nevysporiadala ani s námietkou obhajcu sťažovateľa (túto námietku vzniesol v podaní zo dňa 6. apríla 2016), že prebiehajúce azylové konanie predstavuje právnu prekážku dokončenia extradičného konania,

teda vydania rozhodnutia o povolení vydania sťažovateľa. S ohľadom na vyššie uvedené sme preto toho názoru, že napádané rozhodnutie Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky je samo o sebe arbitrárne a nepreskúmateľné. Nedostatky odôvodnenia porušujú právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a sú v priamom rozpore s požiadavkou právneho a demokratického štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za rozporný s čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky považujeme tiež fakt, že tak významná rozhodnutie, ako rozhodnutie Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o povolení vydania sťažovateľa podľa ust. § 510 ods. 1 a 2 Trestného poriadku nebolo sťažovateľovi ani jeho právnenému zástupcovi doručené. Ide o tak významný zásah do práv sťažovateľa, že by o ňom mal byť informovaný.“

6. Na základe prezentovanej argumentácie sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 52 ods. 2, čl. 53, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak samostatne ako aj vo vzájomnom spojení rozhodnutím Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo dňa 07.02.2018 porušené boli.

2. Rozhodnutie Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2984/2016/83/K09/IG zo dňa 07.02.2018 zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podanie sťažovateľa možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. h) a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd v časti sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru namietaným rozhodnutím o povolení vydania nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach ani dôvody na odmietnutie sťažnosti a otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť v označenej časti na ďalšie konanie.

9. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 23 ods. 5, čl. 53 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ústavný súd predmetnú časť sťažnosti pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom argumentačnej línie sťažnosti a obsahom označených článkov ústavy posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

III.

10. Sťažovateľ označil svoju sťažnosť za naliehavú, požiadal o jej prednostné vybavenie a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania.

11. Ústavný súd posudzoval pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa, či v okolnostiach prípadu vzhľadom na zákonom o ústavnom súde upravený postup v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj na zložitosť veci, ktorá je predmetom sťažnosti, nebude zmarený účel, ktorý sťažovateľ podaním tejto sťažnosti sledoval. Ústavný súd pritom vzal do úvahy skutočnosť, že namietané rozhodnutie o povolení vydania je konečným výsledkom extradičného konania a po jeho vydaní nasleduje len faktický výkon – vydanie sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie, po realizácii ktorého by prípadnému porušeniu jeho práv nebolo možné nijako zabrániť. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v sťažovateľovej veci je v záujme efektívnej ochrany jeho práv nevyhnutné uplatniť inštitút dočasného opatrenia a odložiť vykonateľnosť namietaného rozhodnutia o povolení vydania.

12. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia vyhovel a rozhodol v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odložení vykonateľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania a zdôrazňuje, že vzhľadom na mimoriadne okolnosti tohto prípadu nie je toto rozhodnutie v rozpore s dôležitým verejným záujmom, naopak, je nevyhnutné z hľadiska dôslednej a efektívnej ochrany základných práv sťažovateľa.

14. Odkladom vykonateľnosti namietaného rozhodnutia o povolení vydania nevzniká žiadnym osobám ujma, ktorá by bola porovnateľná s ujmovou, ktorá by mohla vzniknúť

sťažovateľovi, ak by ústavný súd dospel k záveru, že namietaným rozhodnutím o povolení vydania boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 52 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 3 dohovoru a medzičasom by došlo k faktickému výkonu – vydaniu sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie.

15. Odklad vykonateľnosti znamená, že do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci nemožno realizovať výkon namietaného rozhodnutia o povolení vydania, teda fakticky vydat' sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2018